

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobkyne: **M. , Č., K., IČO: X.**, zastúpenej *Advokátskou kanceláriou U., s.r.o., S., B.*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica (*pôvodne Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Nová ulica 13, Banská Bystrica*), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/2406-25411/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/53/2010-72 zo dňa 1.marca 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/53/2010-72 zo dňa 1. marca 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného:

- č. I/224/2406-25411/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní

- a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/43367/09/GI zo dňa 23.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2006 v sume 3.573,52 eura,
- č. I/224/2411-27261/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44102/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2006 v sume 9.524,99 eura,
 - č. I/224/2412-27266/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44103/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2006 v sume 7.920,46 eura,
 - č. I/224/2413-27447/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44105/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2006 v sume 15.939,50 eura,
 - č. I/224/2415-27530/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších

predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44107/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2006 v sume 17.045,50 eura,

- č. I/224/2416-27605/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44109/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2006 v sume 18.322,37 eura,
- č. I/224/2417-27624/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44111/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2006 v sume 20.151,23 eura,
- č. I/224/2418-27648/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44112/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2006 v sume 22.174,73 eura,
- č. I/224/2419-27674/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44114/09/GI

zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 v sume 5.765,41 eura,

- č. I/224/2420-27831/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44123/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2006 v sume 18.060,64 eura,
- č. I/224/2421-27837/2010/992117-r zo dňa 8. marca 2010, ktorým podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1. zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Levice č. 623/230/44120/09/GI zo dňa 28.9.2009, ktorým žalobkyni ako daňovému subjektu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2006 v sume 15.710,38 eura.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku konštatoval, že správca dane vykonal v predmetnej veci rozsiahle dokazovanie, vrátane šetrenia u správcov dane príslušných pre spoločnosti, s ktorými mala žalobkyňa obchodovať, teda nakupovať kovový odpad, a to od spoločností S. spol. s.r.o., O. spol. s.r.o., G. s.r.o. a N. spol. s.r.o. Uviedol, že účtovné doklady a z nich vyplývajúce účtovné záznamy sú v rozpore so skutočnosťou z hľadiska časového aj vecného. Predmetné faktúry, ktoré sa týkali jednotlivých zdaňovacích období roku 2006 boli vystavené bez reálneho uskutočnenia zdaniteľných plnení jednotlivými dodávateľmi na nich uvedenými a preto nespĺňali atribúty transakcií podľa zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH, nakoľko nebola preukázaná kauza právneho úkonu podľa prezentovaného zámeru. K uskutočneniu dodávky

kovového odpadu od týchto spoločností žalobkyňa nevedela reálne preukázať a jednoznačne neuniesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Súd poukázal na to, že predloženie účtovných dokladov – faktúr, ktoré mali zároveň slúžiť ako dodací list, ešte neznamená, že jej tovar bol skutočne vyššie označenými spoločnosťami a v deklarovanom množstve i dodaný; predovšetkým nebol preukázaný pôvod kovového odpadu a jeho skutočné dodanie žalobkyňi, ktorá podľa vlastného vyjadrenia nemá výkupné ani skladové priestory. Poukázal na to, že dodávky deklarovaneho množstva kovového odpadu zo strany vyššie označených spoločností neboli preukázané ani výsluchom svedkov – J. B., N. K., V. M. (zomrel X.) a M. T., keďže J. B., ktorý mal za žalobkyňu dojednávať obchody so spoločnosťami S. spol. s. r. o., O. spol. s. r. o., G. s.r.o., uviedol, že jednal so S. Ď. a na obchody so spoločnosťou N. spol. s.r.o. sa nepamätá; S. Ď. zomrel dňa X., teda ešte pred začatím daňovej kontroly u žalobkyne, a preto ho nebolo možné vypočítať. Krajský súd ďalej konštatoval, že podľa výpisu z obchodného registra spoločností S. spol. s.r.o., O. spol. s.r.o., G. s.r.o., bol v roku 2006 ich konateľom V. M., ktorý zomrel dňa X., teda tiež pred začatím daňovej kontroly u žalobkyne, a nemohol byť preto v predmetnej veci vypočítaný a logicky nebolo možné vykonať ani konfrontáciu, avšak z jeho výpovede uskutočnenej v marci 2007 za účelom získania informácií o ekonomickej činnosti týchto spoločností vyplynulo, že spoločnosti, ktorých je konateľom, nepozná, v ich mene nevykonával ani žiadnu obchodnú činnosť a nevyhotovoval žiadne doklady. Krajský súd ďalej uviedol, že svedok N. K. poprel uzatváranie obchodných transakcií v mene vyššie označených spoločností a dodanie tovaru žalobkyňi zo strany týchto spoločností nebolo preukázané ani výpoveďou svedka M. T. Krajský súd preto uzavrel, že na základe takto zisteného skutkového stavu dospel k rovnakému záveru ako správca dane, a to že žalobkyňa v rámci daňového konania nepreukázala reálne dodávky deklarovaneho množstva kovového odpadu, ktorý jej mali podľa predložených faktúr dodať vyššie uvedené spoločnosti. Keďže vykonaným dokazovaním nebolo preukázané skutočné (reálne) dodanie tovaru žalobkyňi podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, teda skutočné dodanie vo faktúrach uvedeného tovaru a od tam uvedených dodávateľov, podľa názoru krajského súdu nebolo možné ani uplatniť odpočet DPH podľa § 49 ods. 1 a § 51 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH a faktúra nebola vystavená od reálneho dodávateľa podľa § 71 zákona o DPH. Krajský súd dôvodil, že doklady o realizácii obchodného vzťahu a tvrdenia o realizovaní dodávky podľa účtovných dokladov musia byť vo vzájomnej súvislosti a musia mať povahu faktu, čo znamená, že deklarované údaje je možné preveriť a osvedčiť samotným dodávateľom a odberateľom alebo osobami konajúcimi

za účastníkov obchodného vzťahu, čo znamená, že musia byť vystavené na materiálnom základe, teda na podklade preukázateľného dodania a prevzatia tovaru, citujúc ustanovenie § 19 ods. 1 a § 49 ods. 1 a 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Krajský súd vyslovil ďalej názor, že daňové orgány poskytli žalobkyni dostatočný priestor a opakovane ju vyzývali na to, aby preukázala, že ňou predložené listinné doklady boli vystavené na základe skutočného plnenia, v dostatočnom rozsahu vykonali i potrebné zistenia, a to výsluchom svedkov a dožiadanim na správcu dane príslušného podľa sídla spoločností, s ktorými mala žalobkyňa obchodovať, na základe čoho žalovaný nespochybnil tú skutočnosť, že žalobkyňa v roku 2006 vykupovala a následne i predávala kovový odpad, ale s poukazom na zistený skutkový stav dostatočne nepreukázala, že kovový odpad a v deklarovanom množstve nakúpila od vyššie označených spoločností. K námietke žalobkyne, že správne orgány nepostupovali podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní poukázal na ust. § 101 zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého sa na daňové konanie nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Zdôraznil, že daňové konanie je upravené zákonom č. 511/1992 Zb. a daňové orgány vo vzťahu k žalobkyni podľa tohto zákona po procesnej stránke i postupovali a v ich postupe krajský súd nevhliadol žiadne pochybenie. Vychádzal pritom zo stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Na základe uvedeného krajský súd uzavrel, že správca dane postupoval správne a v zmysle zákona, keď žalobkyni dodatočne vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia roka 2006 a správne postupoval i žalovaný, keď rozhodnutie správcu dane – dodatočný platobný výmer potvrdil. Krajský súd dospel k záveru, že daňové orgány zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu a záver správcu dane a žalovaného, ktorý urobili a ustálili vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá podľa jeho názoru zásadám logického myslenia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH, stotožniac sa so závermi daňových orgánov preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na § 250k OSP a neúspešnej žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodu, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Konštatovala, že si splnila zákonom stanovenú povinnosť, nakoľko poskytovala správcovi dane svoju súčinnosť, predložila správne orgánom všetky jej dostupné listinné dôkazy, ako aj návrhy

na vykonanie dokazovania tak, aby čo najviac eliminovala riziko nesprávneho určenia daňovej povinnosti zo strany správcu dane. Podľa žalobkyne správca dane nevykonával dokazovanie v rozsahu požadovanom v § 29 zákona č. 511/1992 Zb. o správe dani, pričom vydaním dodatočného platobného výmeru došlo k bezdôvodnému poškodeniu navrhovateľa, nakoľko svojim konaním nijako neporušil právne predpisy upravujúce daň z príjmov a správny súd skonštatoval dostatočné vykonanie dokazovania. Tento postup odporuje judikatúre NS SR, ktoré mali napomôcť k objasneniu rozhodujúcich okolností, bolo potrebné, aby boli vykonané dôkazy, ktoré navrhol vykonať žalobca. Žalobkyňa poukázala na obdobný prípad, kedy správny orgán vykonala daňovú kontrolu jednému zo subjektov, podnikateľa V. B. – Z., B., ktorý od žalobkyne odoberal sporný tovar – šrot, a u ktorého bola riadne vykonaná daňová kontrola, pričom v jeho účtovníctve sa nachádzajú faktúry od žalobkyne, ktorých pravosť nik nespochybnil. Poukázala i na to, že jej odberatelia odvážali tovar napríklad prostredníctvom Železníc SR, pričom o nákladkach tohto tovaru sú v ich účtovníctvach nákladné listy a iné dôkazy. Žalobkyňa namietala, že tieto skutočnosti správny orgán ani krajský súd nebrali vo svojom rozhodovaní do úvahy. Upriamila pozornosť odvolacieho súdu na tú skutočnosť, že ak daňový úrad považuje obchody daňového subjektu za simulované, ako je potom možné, že daňový subjekt reálne odovzdal šrot ďalšiemu subjektu, o čom aj existujú dôkazy v účtovníctve predmetného subjektu. Žalobkyňa mala za to, že v jej prípade došlo zo strany správcu dane k porušeniu ust. § 29 zákona č. 511/1992 Z. z. Namietala, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní nevysporiadali s dôkazmi, ktoré svedčili v prospech tvrdení žalobkyne a tieto dôkazy odignorovali. Uviedla, že krajský súd sa nevysporiadal so žalobkyňou opakovane navrhovaným dokazovaním, ktoré by dostatočným spôsobom preukázalo skutkový stav, a to nevykonaním riadnej daňovej kontroly u predmetných obchodných spoločností, nedošlo k predvolaniu svedka N. K., ktorého bolo potrebné konfrontovať so svedkami J. B. a M. T., a K. D., nedošlo k vykonaniu dokazovania prostredníctvom znalca z odboru grafológie a vystavených daňových dokladov od dodávateľov daňového subjektu a tieto porovnal s podpismi konateľov uvedených spoločností, čím by jednoznačne preukázal, že predmetné faktúry boli vydané dodávateľskými firmami, nedošlo k dožiadaniu odberateľov daňového subjektu žalobkyne ohľadne odobraného tovaru – kovového šrotu žalobkyne, nedošlo k pripojeniu vyšetrovacieho spisu ÚJKP v Leviciach, ktorým bola vyšetrovaná celá obchodná transakcia, pričom v tomto vyšetrovacom spise bol objasnený celý skutkový stav transakcie.

Žalobkyňa bola toho názoru, že samotná skutočnosť, že výpovede svedkov, ktoré boli odlišné, napriek čomu ich správny orgán odmietol vzájomne konfrontovať, a ktoré svedčili v neprospech žalobkyne, nemôže byť bez ďalšieho vyhodnotenia správcom dane výlučne na ťarchu žalobkyne. Poukázala na to, že opakovane navrhla, aby daňový úrad vykonal dokazovanie, ktoré by dostatočným spôsobom preukázalo žalovaným spochybňovaný skutkový stav, a to vykonaním riadnej daňovej kontroly u predmetných obchodných spoločností. Na základe uvedených skutočností mala žalobkyňa za to, že správca dane nevykonal dokazovanie v rozsahu požadovanom v ust. § 29 zákona č. 511/1992 Zb., ktoré by postačovalo pre rozhodnutie vo veci s konečnou platnosťou. Pokiaľ správca dane pri dokazovaní neobjasnil zjavné nezrovnalosti v predmetných právnych vzťahoch, svedčí to podľa žalobkyne o tom, že skutočnosti rozhodné pre správne určenie daňovej povinnosti neboli zistené čo najúplnejšie. Namietla, že skutkový záver správcu dane a s tým súvisiaci záver Krajského súdu v Nitre, ktorý sa opiera o výpovede svedkov zástupcov dodávateľských spoločností, nemožno považovať za dôkaz zodpovedajúci zákonu, pokiaľ sa neopiera o iné riadne vykonané a konkretizované dôkazy. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, resp. ho zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobkyňi prizná náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho písomného vyjadrenia zo dňa 11.6.2010 k žalobe, keďže odvolanie neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa nevyjadril, stotožňuje sa tiež s vysloveným právnym názorom krajského súdu v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP), postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP a následne po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/53/2010-72 zo dňa 1.3.2011, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúvaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, ktorá sa týkala vyhodnotenia dôkazov – dodania tovaru (kovový šrot) spoločnosťami S. spol. s.r.o., O. spol. s.r.o., G. s.r.o. a N. spol. s.r.o. žalobkyňa, nakoľko práve na základe faktúr vystavených týmito spoločnosťami si žalobkyňa uplatnila právo na odpočet DPH.

Správca dane na základe vykonaného dokazovania spochybnil dodanie kovového odpadu spoločnosťami S. spol. s.r.o., O. spol. s.r.o., G. s.r.o. a N. spol. s.r.o. žalobkyňa, preto žalobkyňa ak tvrdila, že tovar nakúpila od uvedených spoločností, mala povinnosť toto svoje tvrdenie aj reálne preukázať. Žalobkyňa nepredložila relevantný dôkaz o tom, že tovar nadobudla od uvedených spoločností, práve naopak, správca dane jednoznačne spochybnil a to aj na základe svedeckých výpovedí, že k reálnemu uzavretiu obchodov medzi spoločnosťami S. spol. s.r.o., O. spol. s.r.o., G. s.r.o. a N. spol. s.r.o. a žalobkyňou nedošlo. Správca dane nie je povinný dokazovať pôvod tovaru, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať dodanie tovaru osobou uvedenou v predkladaných daňových dokladoch.

Ak nie je reálne preukázané, že osoba, ktorá je uvedená ako dodávateľ v daňových dokladoch, reálne dodala tovar žalobkyňa, potom nejde o dodanie tovaru v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH.

Správca dane v danom prípade zohľadnil a zhodnotil všetky skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo. So zisteniami správcu dane bola žalobkyňa oboznámená a mala možnosť predkladať dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, pričom tieto úvahy a hodnotenia nie sú v logickom rozpore s výrokom samotného rozhodnutia žalovaného.

Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, resp. služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, ktorý iný dodávateľ žalobcovi služby poskytol, alebo akým spôsobom boli predmetné práce vykonané, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcovo tvrdenie o tom, že predmetné tovary boli dodané spoločnosťami S. spol. s r.o., O. spol. s r.o., G. s.r.o. a N. spol. s r.o. Žalobkyňa však nevedela preukázať žiadnymi inými dôkazmi, že k reálnemu uzavretiu obchodov s predmetným spoločnosťami skutočne došlo.

Odvolací súd sa stotožnil s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu v celom rozsahu a na jeho doplnenie považuje za potrebné uviesť len toľko, že žalobca nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval opak.

Naopak, jeho tvrdenia boli spochybnené viacerými skutočnosťami, ktoré v priebehu daňového konania vyšli najavo (napr. výpovede svedkov V. M., N. K., T. a a pod.), ktoré sa mu nepodarilo žiadnymi dôkazmi vyvrátiť.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil

právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli vo veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobkyne nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. 5. 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 28. júna 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mária Kráľová